

SYLŌAVIA

REGATUL PELICANULUI NEGRU

DINTRE numeroasele regiuni încântătoare ce atrag, pe bună dreptate, pe străinii amatori de pitoresc și de folclor, există o mică țară, din păcate puțin cunoscută, mai interesantă decât multe alte locuri. Izolată până acum, din cauza mării dificultăți de acces, o linie regulată de aviație o face acum accesibilă tuturor celor atrași de frumusețea peisajelor sălbatice, de ospitalitatea proverbială a locuitorilor și de originalitatea obiceiurilor medievale care s-au păstrat în ciuda progresului modernismului.

Țara aceasta este Syldavia.

Syldavia este o mică țară din Europa orientală, formată din două largi văi, cea a fluviului Wladir și cea a afluentului său Moltus, care se întâlnesc la Klow, capitala țării (122.000 locuitori). Aceste văi sunt mărginite de mari platouri împădurite și înconjurată de munți înalți și înzăpeziți. Câmpiile syldave sunt fertile în grâne și acoperite de pășuni înverzite pentru creșterea animalelor. Subsolul este bogat în minerale de toate felurile. Numeroase ape termale și sulfuroase țâșnesc din sol, în principal la Klow (pentru afecțiuni cardiace) și la Kragoniedin (reumatisme).

Populația este evaluată la 642.000 locuitori. Syldavia exportă grâu, apă minerală de Klow, lemn pentru foc, cai și violoniști.

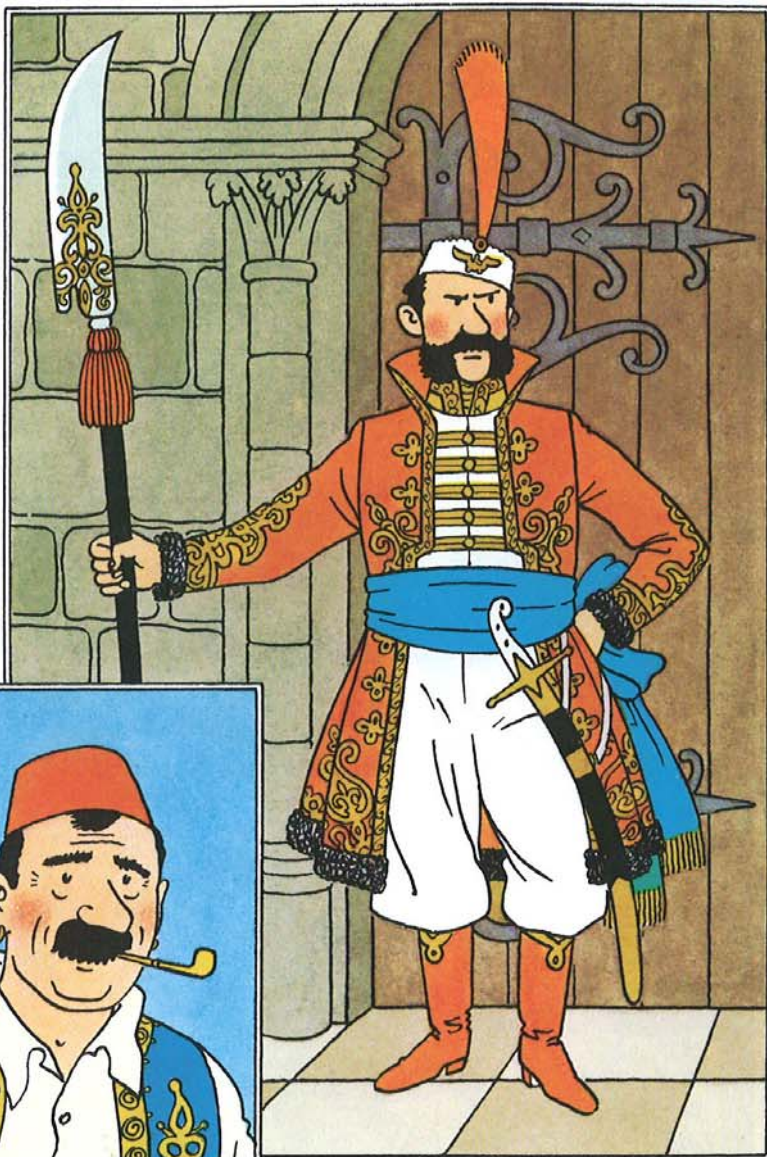
Istoria Sildaviei

Până în secolul al VI-lea, Syldova a fost populată de triburi nomade de origine necunoscută.

Invadată în secolul VI de slavi, ea a fost cucerită în secolul X de către turci, care i-au făcut pe slavi să se retragă în munți și au ocupat câmpiile.

În 1127, Eveghi, șeful unui trib slav, coborî din munți în fruntea unei trupe de voluntari și ocupă satele turcesti izolate, masacrând pe toți cei ce încercau să reziste. El deveni astfel rapid stăpânul unei mari porțiuni din teritoriul syldav. O mare bătălie avu loc în câmpiile râului Moltus, în apropiere de Zileheroum, capitala turcească a Syldaviei, între armata turcă și trupele lui Eveghi. Armata turcă, slăbită de lunga perioadă de inactivitate, prost condusă de șefi incapabili, nu rezistă prea mult și se retrase în mare dezordine. Odată turcii izgoșiți, Eveghi fu ales rege sub numele de Muskar, însemnând Viteazul (de la Muskh : « vitejie » și Kar : « rege »).

Capitala, Zileheroum, deveni Klow, adică Orașul Recucerit (de la Kloho : « cucerire » și Ow : « oraș »).

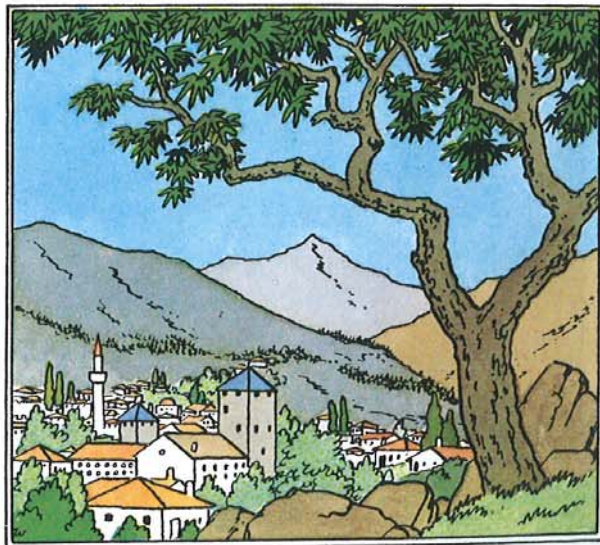
KLOW. – Gardă a Tezaurului Regal.

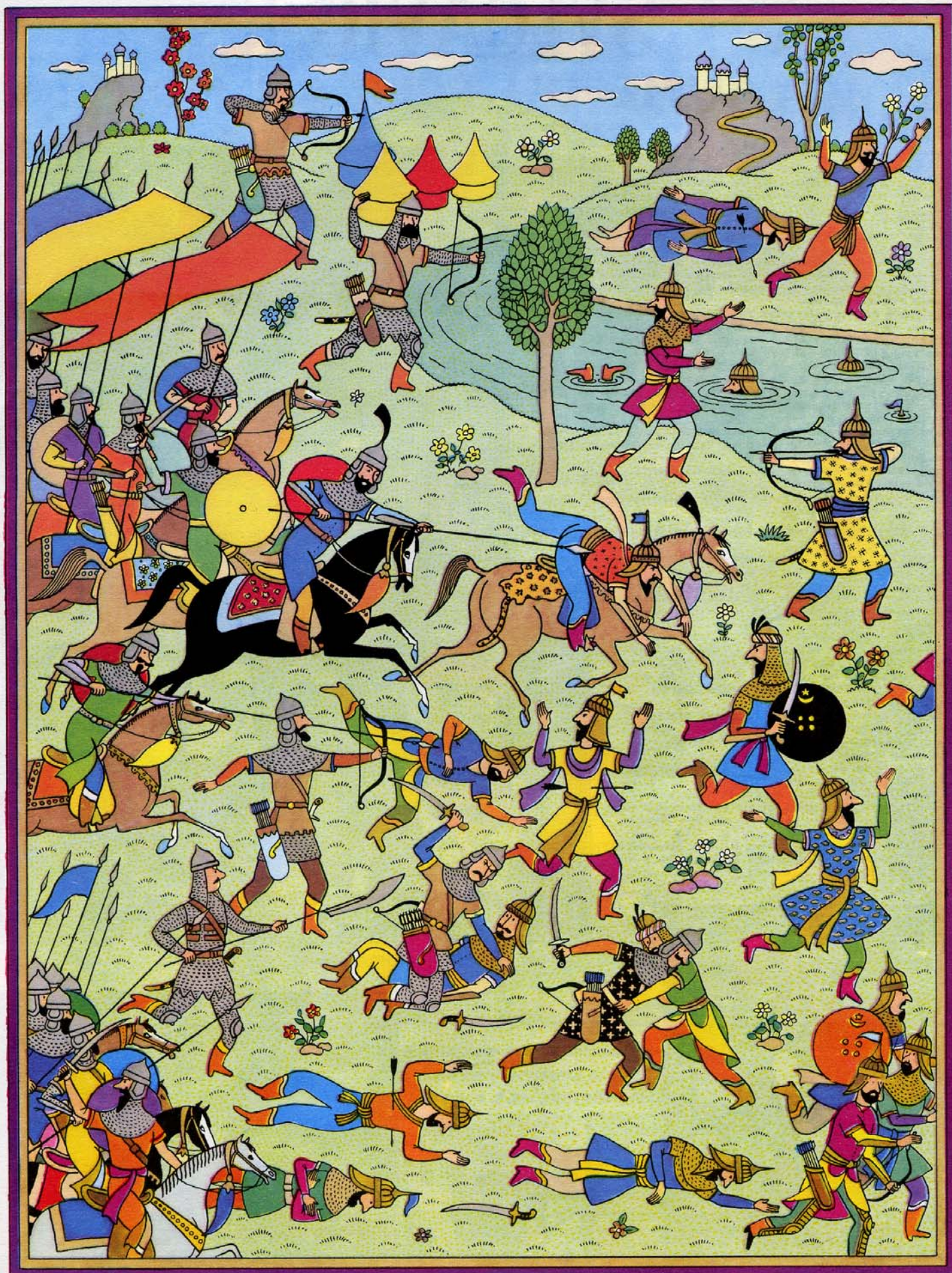
Tip de pescar din jurul Dbrnouk (coasta sudică a Syldaviei).

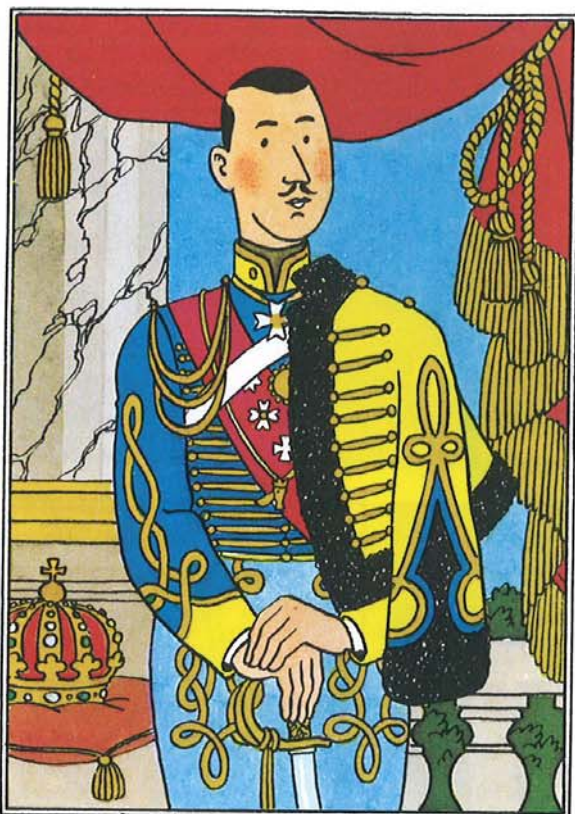
← Țărană syldavă mergând la târg.

Vedere a Niedzrow, → pe valea Wladirului.

BĂTALIA DE LA ZILEHEROUM
după o miniatură din secolul al XV^{lea}.

M.S. Muskar XII, actualul rege al Syldaviei, în uniformă de colonel al Gărzii.

Muskar fu un rege înțelept care trăi în pace cu vecinii săi, și țara prosperă. Muri în 1168, plâns de toți supușii săi.

Fiul său îi urmă la tron sub numele de Muskar al II-lea.

Mai slab decât tatăl său, el nu avu suficientă autoritate pentru a menține ordinea în țară și curând o perioadă de anarhie înlocuiește prosperitatea.

Regele bordurilor, popor vecin al Syldaviei, profită de această stare de lucruri pentru a invade țara, care fu anexată Borduriei în 1195.

Timp de aproape un secol, Syldavia gemu sub jugul bordurilor.

În 1275, baronul Almazout, asemenea lui Eveghi, coboră din munți și îi izgoni pe borduri în mai puțin de șase luni.

Fu proclamat rege, în 1277, sub numele de Ottokar.

Dar puterea sa fu mai mică decât cea a lui Muskar.

Fu nevoit să acorde nobililor care îl ajutasă în campania împotriva bordurilor o Cartă cu drepturi sporite, copiată după Marea Cartă engleză a lui Ioan fără de Țară. Acesta fu începutul feudalității în Syldavia.

Nu trebuie confundat Ottokar I-ul al Syldaviei cu familia Ottokar (Przemysl), duci și regi ai Boemiei.

Ottokar muri în 1298. Succesorii săi fură Ottokar II și Ottokar III care domniră fără evenimente.

Această perioadă se caracterizează prin întărirea puterii nobililor, care își fortificară castelele și înarmară bande de mercenari capabili să oprească armata regală.

Dar adevăratul fondator al patriei syldave este Ottokar al IV-lea, urcat pe tron în 1360.

Îndată după înscăunare, el întreprinse mari reforme.

Formă o armată puternică și puse la respect pe nobilii prea orgolioși cărora le confiscă averile.

El încurajă artele, literale, comerțul și agricultura.

Într-un cuvânt, unifică întreaga țară și îi asigură securitatea internă și externă, ceea ce făcu să renască prosperitatea.

El fu cel ce pronunță celebrele cuvinte « Eih bennek, eih blavek » care au devenit deviza Syldaviei.

Iată originea acestei fraze :

Într-o zi, baronul Staszrvich, fiul unuia dintre nobilii pe care regele Ottokar IV îi supusese și le confiscase pământurile, se prezentă înaintea suveranului și, cu îndrăzneală, revendică pentru sine coroana Syldaviei.

Regele îl ascultă fără un cuvânt, dar, când încrezutul baron își termină discursul somându-l să îi predea sceptrul, se ridică și răspunse cu mândrie : « Vino să-l ieii ! »

FuriOS, tânărul baron își scoase sabia și, înainte ca servitorii să poată interveni, se năpusti asupra regelui.

Acesta îl evită printr-un salt într-o parte, și cum adversarul său, în plin elan, trecu prin fața lui, regele îi trase o lovitura de sceptru în cap care îl lăsă lat la picioarele regelui ; el strigă în syldavă : « Eih bennek, eih blavek », ceea ce înseamnă aproximativ « Cine seamănă vânt, culege furtună ». Apoi, întorcându-se spre martorii îngroziți, spuse : « Honni soit qui mal y pense ».

Apoi, își contemplă îndelung sceptrul și cuvântă : « O, sceptru ! mi-ai salvat viața. De acum înainte vei reprezenta semnul suprem al regalității syldave. Nenorocirea să cadă pe capul regelui ce te va pierde, căci, proclam, acela nu va mai fi demn să domnească ».

Și de atunci, în fiecare an, în ziua de Sf. Wladimir, succesorii lui Ottokar IV fac, cu mare pompă, înconjurul capitalei.

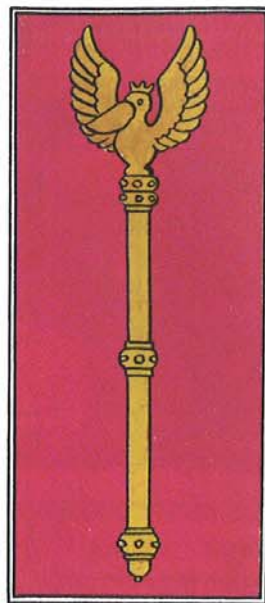
Ținând în mână sceptrul istoric fără de care și-ar pierde dreptul la domnie, iar poporul, la trecerea lor, cântă celebrul imn :

Syldavie, te veselește,
Adevăratul rege acesta este,
Sceptrul o dovedește.

*

La dreapta: Sceptrul lui Ottokar IV.

Mai jos : Gravură extrasă din " Marile fapte ale lui Ottokar IV ", manuscris din secolul al XIV-lea.

Dir Ottokar
Dūs pollez
ez könikstz
Dan fronn eszt pho
mā Zeillā ezai:
dā ön elteār alpū
Kzommelz pakkēh:
o lapzāda könikstz
itd o alpū klöppz:
Staszrvichez erom
szübel ö. Dāzsvick
tālfta öpp o cārō.